

[Bente Juncker]

tioner, der har meldt tilbage til Folketinget. Derfor mener vi, det er ganske overflødig, at ministeren nedsætter dette udvalg.

Jeg er glad for ministerens redegørelse på mange punkter, og jeg vil trække to punkter frem og komme tilbage til dem. Jeg er glad for det overordnede, som det er i dag, at det er kommunerne, der har ansvaret for, at den rette hjælp ydes. Jeg er også glad for, at det er amtet, som ministeren skriver i sin redegørelse, der har ansvaret for det mere specialiserede tilbud. Her tænker jeg særlig på daginstitution, døgnpleje, på børn og unge på forsorghjem og især på handicapgrupperne.

Ministeren nævner i sin redegørelse, at hun gerne ser, at denne glidende eller »stille« decentralisering fortsætter. Det er jeg enig i. Men på de punkter, som jeg nævnte her, mener jeg det er altafgørende, at amternes ekspertise bibeholdes.

Her vil jeg gerne nævne den vidtgående specialundervisning. Det er ikke for at afkræve ministeren noget svar på, hvad ministeren mener om noget, der ligger i undervisningsministerens regi, men den vidtgående specialundervisning, vi har i landet i dag, er vi simpelt hen verdensberømt for. Hvorfor skal vi slå den i stykker? Her har vi noget, der er godt, og noget, som virkelig fungerer til alles tilfredshed og også til brugernes tilfredshed. Jeg er også glad for, at ministeren i sin redegørelse kalder borgerne for brugere og ikke som i Lotz-III-betænkningen klienter. Lad os se at komme ad den rette vej.

Så er der hele handicapområdet, hvor jeg er meget bekymret for, at alle de eksperter, der sidder ude omkring i amterne, ikke følger med over. Det er jeg meget bekymret for, fordi specielt de små handicapgrupper virkelig har behov for specialister og for folk, der forstår, hvad det er, de skal vejlede med og undervise i. Jeg forstår, at socialministeren er enig i hvert fald på det sidste punkt, som var under ministerens område.

Jeg kan da sige, at hvis dette munder ud i nogle forslag, så vil CD stemme efter de retningslinjer, jeg har omtalt her.

Kofod-Svendsen (KRF):

På en konference den 27. oktober 1989 præsenterede hr. Lotz formålet med arbejdet med disse ord:

»Jeg vil først understrege, at vi i vores udviklingsarbejde ikke foreslår at ændre den lovgivning, der styrer de ydelser, borgerne skal have. Det handler således ikke om socialpolitik. Vi beskæftiger os alene med de organisatoriske og finansielle strukturer, der styrer målet, som disse tilbud til borgerne bliver til.«

Det er altså, kunne man sige, et stykke hensigtsmæssighedsarbejde. Det er ikke et spørgsmål om at ændre ydelser, men det er et spørgsmål om, hvordan vi bedst organiserer arbejdet.

I socialministerens redegørelse – som jeg gerne vil takke for – bruges der på side 3 en god formulering, som andre også har været inde på, nemlig den »glidende« eller »stille« decentralisering. Det tror jeg er vigtige nøgleord. Det sagde også en amtsrepræsentant på den konference, jeg lige har hentydet til.

Amtsrådene har i deres udtalelse om Lotz-betænkningen erklæret sig enig i, at opgaverne på det sociale område i videst muligt omfang bør løses af kommunerne. Nogle opgaver er specielle og kræver et større befolkningsgrundlag for at sikre kvaliteten og en rationel drift; dem løser amtet og i nogle tilfælde de store kommuner. Det synes jeg også er en god, fornuftig formulering.

Jeg vil gerne sige, at jeg er tilhænger af princippet om decentralisering, men at vi ikke bare kan lade kommunerne løse alle opgaver. Der er en grænsedragning, og hvad der skal ligge det ene og det andet sted, må vi bestemme ud fra, hvad der tjener brugerne bedst.

Jeg bemærkede også på den omtalte konference, at én fra Landsforeningen Sind sagde:

»Jeg får kuldegysninger, når jeg hører om disse opgaveflytninger. Jeg er alvorligt bange for, at den gruppe, vi har med at gøre, de sindssyge, lades i stikken. Hvor er de sindslidende i hele denne diskussion?«

Her tror jeg vi står over for et område, hvor vi skal være vældig forsigtige, så at man ikke ud fra et ønske om, at vi skal have så meget som muligt ud til kommunerne, kommer til at bringe nogle specielle grupper, som kræver en stor ekspertise ved behandlingen, i klemme i en lille kommune.

Det er lidt af den skepsis, jeg har over for Lotzbetænkningen. Jeg synes også, det smitter lidt af enkelte steder i ministerens tænkning, at man ligesom er bidd af, at nu skal man altså foretage denne decentralisering.